

LBRIS

We know
books

STEPHEN
KING
PETER
STRAUB

TALISMANUL

Traducere din limba engleză și note de
ONA FRANTZ

ARMADA

CUPRINS

PARTEA I. JACK O IA LA PICIOR	9
CAPITOLUL 1. Hanul și Grădinile Alhambra	11
CAPITOLUL 2. Se deschide pâlnia	21
CAPITOLUL 3. Speedy Parker	36
CAPITOLUL 4. Jack sare dincolo	58
CAPITOLUL 5. Jack și Lily	77
INTERLUDIU. Sloat în lumea aceasta (I)	94
PARTEA a II-a. DRUMUL ÎNCERCĂRILOR	105
CAPITOLUL 6. Pavilionul reginei	107
CAPITOLUL 7. Farren	119
CAPITOLUL 8. Tunelul spre Oatley	159
CAPITOLUL 9. Jack în planta carnivoră	171
CAPITOLUL 10. Elroy	198
CAPITOLUL 11. Moartea lui Jerry Bledsoe	213
CAPITOLUL 12. Jack merge la târg	229
CAPITOLUL 13. Oamenii de pe cer	236
CAPITOLUL 14. Buddy Parkins	257
CAPITOLUL 15. Nea Zăpadă cântă	272
CAPITOLUL 16. Lup	289
INTERLUDIU. Sloat în lumea aceasta (II)	296
CAPITOLUL 17. Lup și cireada	298
CAPITOLUL 18. Lup se duce la cinema	311
CAPITOLUL 19. Jack-în-cutiuță	332

PARTEA a III-a. LUMI ÎN COLIZIUNE	We know books	359
CAPITOLUL 20. Săltări de poliție		361
CAPITOLUL 21. Așezământul Sunlight		376
CAPITOLUL 22. Predica		389
CAPITOLUL 23. Ferd Janklow		408
CAPITOLUL 24. Jack enumeră planetele		423
CAPITOLUL 25. Jack și Lup ajung în iad		433
CAPITOLUL 26. Lup în-cutiuță		445
CAPITOLUL 27. Jack o ia din nou la picior		474
CAPITOLUL 28. Visul lui Jack		478
CAPITOLUL 29. Richard la Thayer		486
CAPITOLUL 30. Thayer o ia razna		499
CAPITOLUL 31. Thayer ajunge în iad		504
CAPITOLUL 32. „Trimite-ne pasagerul!”		510
CAPITOLUL 33. Richard în beznă		522
INTERLUDIU. Sloat în lumea aceasta / Orris în Teritorii (III)		541
PARTEA a IV-a. TALISMANUL		551
CAPITOLUL 34. Anders		553
INTERLUDIU. Sloat în lumea aceasta (IV)		571
CAPITOLUL 35. Ținuturile Spulberate		576
CAPITOLUL 36. Jack și Richard pleacă la război		611
CAPITOLUL 37. Richard își amintește		631
CAPITOLUL 38. La capăt de drum		661
CAPITOLUL 39. Point Venuti		668
CAPITOLUL 40. Speedy pe plajă		683
INTERLUDIU. Sloat în lumea aceasta (V)		699
CAPITOLUL 41. Hotelul Negru		705
CAPITOLUL 42. Jack și Talismanul		721
CAPITOLUL 43. Știri de peste tot		739
CAPITOLUL 44. Cutremurul		748
CAPITOLUL 45. În care multe lucruri se rezolvă pe plajă		765
CAPITOLUL 46. Încă o călătorie		787
CAPITOLUL 47. Sfârșitul călătoriei		801
<i>Epilog</i>		817
<i>Concluzie</i>		819

LBRIS

We know
books

PARTEA I
JACK O IA LA PICIOR

Hanul și Grădinile Alhambra

1

La 15 septembrie 1981, în locul unde se întâlnesc apa și uscatul, un băiat pe nume Jack Sawyer stătea cu mâinile în buzunarele blugilor, privind la întinderea liniștită a Atlanticului. Avea doisprezece ani și era înalt pentru vârsta lui. Briza îi sufla părul șaten, probabil prea lung, de pe fruntea frumoasă și curată. Stătea acolo năpădit de emoțiile derutante și dureroase pe care le trăise în ultimele trei luni – de la momentul în care mama lui încuiase ușa casei lor de pe Rodeo Drive, din Los Angeles, și, într-o vânzoleală de mobilier, cecuri și agenți imobiliari, închiriasse un apartament pe Central Park West. Din apartament fugiseră să se refugieze în stațiunea asta liniștită, de pe micuța coastă maritimă a statului New Hampshire. Ordinea și ritmicitatea dispăruseră din lumea lui Jack. Viața lui părea la fel de schimbătoare, la fel de nestruinită ca apa învolburată din fața lui. Mama îl tot mâna prin lume, smulgându-l dintr-un loc ca să-l arunce în altul; dar ce-o mâna pe ea?

Mama lui fugea, fugea întruna.

Jack se întoarse să privească plaja goală, întâi către stânga, apoi către dreapta. În dreapta era Arcadia Funworld, un parc de distracții care făcea o hărmălaie continuă de la Ziua Eroilor¹ până la Ziua Muncii². Acum era pustiu și încrămențit, o inimă între două bătaii. Roller-coasterul

¹ Memorial Day, 29 mai, comemorarea soldaților americani care au murit în serviciul militar.

² Labor Day, în SUA fiind prima zi de luni din septembrie.

LIBRIS | We know BOOKS

rămăsese doar o schelă profilată pe cerul înorat, monoton, cu pilonii și traversele ca desenate în cărbune. Acolo se afla noul lui prieten, Speedy Parker, dar băiatului nu-i stătea mintea acum la Speedy Parker. În dreapta erau Hanul și Grădinile Alhambra, și acela era locul către care se îndreptau neconținut gândurile lui. În ziua sosirii lor aici, Jack avusesse impresia un moment că vede un curcubeu peste acoperișul în pantă frântă, cu lucarne. Un fel de semn, promisiunea că vor veni și lucruri mai bune. Dar nu fusese niciun curcubeu. O giruetă se învârtea de la dreapta la stânga și de la stânga la dreapta, prinsă în bătaia vânturilor. Jack coborâse din mașina închiriată, neluând în seamă dorința nerostită a mamei, să facă și el ceva cu bagajele alea, și ridicase privirea. Deasupra cocoșului de alamă rotitor al giruetei se întindea doar un cer gol.

— Deschide portbagajul și scoate valizele, măi băiete, îi strigase mama. Actrița asta bătrână și paradită vrea să se cazeze și să pornească la vânat după niște tărie.

— Un martini *elementary*, spusesse Jack.

— Trebuia să zici „Nu ești așa bătrână“, replicase ea, pe când se chinuia să se împingă afară din mașină.

— Nu ești așa bătrână.

Ea îi aruncase o privire care amintea vag de acel aer superior-sarcastic al lui Lily Cavanaugh (Sawyer) de demult, regina filmelor de categoria B timp de două decenii. Își îndreptase spatele.

— Aici o să fie bine, Jacky, îi spusesse ea. O să fie toate-n regulă aici. E un loc bun.

Un pescăruș plana peste acoperișul hotelului și, o clipă, Jack avusesse tulburătoarea senzație că girueta își luase zborul.

— O să ne abținem o vreme de la apeluri telefonice, bine?

— Sigur, răspunsese Jack.

Ea voia să se ascundă de unchiul Morgan, nu mai avea chef de ciondăneli cu partenerul de afaceri al soțului ei decedat, își dorea să se strecoare în pat cu un martini *elementary* și să-și tragă învelitoarea peste cap.

Mama, ce-ai pățit?

Era prea multă moarte, lumea era făcută pe jumătate din moarte. Deasupra, pescărușul țipa.

— Rapido, băiete, rapido! îl îndemnase mama. Hai să intrăm în *Locul cel Minunat!*

Iar Jack își spusese: *Măcar îl avem pe unchiul Tommy să ne-ajute în caz că se împute treaba.*

Însă unchiul Tommy era deja mort; atât că vestea se afla încă la capătul celălalt al unui lung șir de cabluri telefonice.

2

Deasupra apei se profila Alhambra, o măreață clădire victoriană așezată pe blocuri de granit gigantice care păreau să se îmbine aproape ca dintr-o bucată cu promontoriul scund – o proeminență ca o claviculă de granit pe cei câțiva kilometri de litoral oceanic ai statului New Hampshire. Dinspre plajă, unde stătea Jack, abia dacă se vedeau grădinile în stil clasic aflate în partea dinspre uscat a hanului – doar o fâșie de gard viu de culoare verde-închis, nimic mai mult. Cocoșul de alamă se profila pe cer, înțepenit către vest-nord-vest. O plăcuță comemorativă din holul de la recepție anunța că, în 1838, Consiliul Metodist Nordic organizase acolo prima dintre marile întruniri abolitioniste din New England. Daniel Webster ținuse un discurs inspirat și înflăcărat. Conform inscripției de pe plăcuță, Webster spusesse: „De azi înainte, să știți că instituția americană a sclaviei a început să dea semne de boală și curând îi va suna ceasul în toate statele și teritoriile noastre.“

3

Așa se face că ajunseseră acolo, cu o săptămână în urmă, în acea zi care pusese capăt lunilor de hărțuială din New York. În Arcadia Beach nu existau avocați angajați de Morgan Sloat care să sară din automobile și să fluture documente ce trebuie semnate, *trebuie* depuse, doamnă Sawyer. În Arcadia Beach nu sunau telefoanele de la prânz până la trei noaptea (unchiul Morgan părea să uite că locuitorii de pe Central Park West erau pe alt fus orar decât cel al Californiei). De fapt, telefoanele din Arcadia Beach nu sunau deloc.

La sosirea în micul oraș turistic, în timp ce mama lui, la volan, mi-e ochii de concentrare, Jack nu văzuse pe străzi decât o singură persoană – un bătrân cu mințile vraște, care împingea la întâmplare pe trotuar un cărucior de cumpărături gol. Deasupra se întindea cerul acela gol și cenușiu, un cer supărător. În contrast deplin cu New Yorkul, aici nu se auzea decât suflarea statornică a vântului, șuieratul său pe străzi pustii care, fără trafic care să le umple, păreau mult prea largi. Aici erau prăvălii goale, în ale căror vitrine se vedeau anunțuri precum „DESCHIS DOAR ÎN WEEKEND“ sau, și mai rău, „NE VEDEM ÎN IUNIE!“. O sută de locuri de parcare stăteau neocupate pe strada din fața Alhambrei, iar la ceainăria de alături, Buticul de Ceaiuri și Dulcețuri Arcadia, numai mese și niciun mușteriu.

Și mai erau bătrâni ponosiți și țicniți, care împingeau cărucioare de cumpărături goale pe străzi pustii.

— În orașelul ăsta ciudățel mi-am petrecut cele mai fericite trei săptămâni din viață, îi spusese Lily când treceau cu mașina pe lângă bătrân (Jack îl văzuse cum se întoarce să se uite după ei cu un aer de spaimă bănuitoare – murmură ceva, dar Jack nu-și dădea seama ce anume), apoi virase pe aleea care șerpuia printre grădinile din fața hotelului.

Căci de aceea împachetaseră în valize, în genți și-n sacoșe de plastic toate lucrurile fără de care nu puteau trăi, răsuciseră cheia în ușa apartamentului (ignorând soneria stridentă a telefonului, ce părea să iasă după ei prin gaura cheii și să-i urmărească pe palier); de aceea umpluseră portbagajul și bancheta din spate a mașinii închiriate cu toate cutiile și valizele lor pline până la refuz și petrecuseră ore în șir rulând pe Henry Hudson Parkway în direcția nord, apoi multe alte ore gonind pe I-95 – pentru că aici Lily Cavanaugh Sawyer fusese cândva fericită. În 1968, anul anterior nașterii lui Jack, Lily fusese nominalizată la Oscar pentru rolul pe care îl interpretase într-un film numit *Ardoare*. În *Ardoare*, care era mai bun decât majoritatea celorlalte filme în care jucase, Lily reușise să demonstreze un talent mult mai profund decât dezvăluiau obișnuitele ei roluri de fată rea. Nimeni nu se aștepta să câștige Lily și nici atât nu se aștepta Lily însăși; dar pentru ea clișeul pe care-l rosteau toți, cum că adevărata onoare stă în nominalizare, era adevărul adevărat – se simțise profund și sincer onorată, iar pentru a sărbători acest unic moment de reală recunoaștere profesională, Phil

Sawyer avusese înțelepciunea s-o ducă într-un sejur de trei săptămâni la Hanul și Grădinile Alhambra, în celălalt capăt al continentului, unde se uitaseră la ceremonia Oscarurilor în pat, bând șampanie. (Dacă Jack ar fi fost mai mare și dacă ar fi avut vreun motiv să-l preocupe subiectul, poate ar fi făcut operațiunea de scădere și-ar fi descoperit că Alhambra era locul concepției sale.)

Conform legendei care circula în familie, când se citiseră nominalizările pentru cea mai bună actriță în rol secundar, Lily mârâise la Phil: „Dacă-mi dau mie premiul ăsta și nu-s acolo să-l iau, o să joc mărunț pe pieptul tău în pantofii cu toc cui.“

Dar, când Ruth Gordon primise premiul, Lily comentase: „Sigur, merită, e grozavă puștoaica.“ Și imediat își împunsese soțul cu degetul în piept și adăugase: „Mai bine apucă-te și mai fă-mi rost de-un rol ca ăsta, măi agent șmecher ce-mi ești!“

Nu mai apăruse niciun rol ca acela. Ultimul pe care-l jucase Lily, la doi ani după moartea lui Phil, fusese cel al unei foste prostituate cinice, într-un film numit *Maniacii motocicletelor*.

Aceea era perioada pe care o comemora Lily acum, își dădea seama Jack pe când scotea lucrurile din portbagaj și de pe bancheta din spate. O traistă de la D'Agostino se sfâșiasse drept prin mijlocul uriașului logo D'AG și toată harababura de șosete rulate, fotografiile răzlețe, piese de șah cu tabla lor de joc și albume de benzi desenate se risipise peste celelalte lucruri din portbagaj. Jack reuși să înghesuie cea mai mare parte a lucrurilor în alte genți. Între timp, Lily urca încet treptele de la intrarea în hotel, ținându-se de balustradă ca o băbuță.

— Eu mă duc după valet, spuse ea fără să se întoarcă.

Aplecat peste bagajele îndesate, Jack își îndreptă spinarea și se uită iar la cer, într-acolo unde era convins că văzuse un curcubeu. Nu era niciun curcubeu, doar văzduhul acela nestatornic, dezagreabil.

Apoi:

— Hai încoace! rosti cineva în spatele lui, o voce firavă, dar care se auzea perfect.

— Poftim? întrebă el, întorcându-se.

Grădinile și aleea se desfășurau pustii dinaintea lui.

— Da? spuse mama.

LIBRIS

We know

Ai fi zis că-și trosnise spinarea când o vedeai cum stă așa aplecată peste clanța rotundă a impunătoarei uși de lemn.

— Nimic, mi s-a părut, răspuse el.

Nu fusese nicio voce, nu fusese niciun curcubeu. Le dădu uitării pe amândouă și se uită la mama lui cum se luptă cu ușa enormă.

— Stai așa, că vin să te-ajut! îi strigă el și porni să urce grăbit, cărând neîndemânatic ditamai valiza și o plasă de hârtie burdușită cu pulvere.

4

Până să-l cunoască pe Speedy Parker, Jack își trăise zilele la hotel neconștientizând trecerea timpului nici cât un câine adormit. În tot acest timp, întreaga lui viață îi păruse ca trăită într-un vis, plină de umbre și de tranziții inexplicabile. Nici măcar vestea îngrozitoare despre unchiul Tommy, care șosise prin telefon cu o seară în urmă, nu-l trezise pe de-a-ntregul, oricât de șocantă era. Poate, dacă ar fi fost genul mistic, Jack ar fi crezut că puseseră stăpânire pe el forțe străine, care manipulau viața mamei sale și pe-a lui. La vârsta de doisprezece ani, Jack Sawyer era o ființă care avea nevoie de activitate, iar pasivitatea silențioasă a acelor zile, după zarva Manhattanului, îl zăpăcise și-l destabilizase la un nivel fundamental.

Jack se pomenise stând pe plajă, fără nicio amintire a drumului până acolo, fără să aibă măcar idee de ce venise. Presupunea că-l jelește pe unchiul Tommy, dar era ca și cum mintea îi adormise, lăsându-i trupul să se descurce singur. Nu reușea să se concentreze nici cât să priceapă acțiunea comediilor la care se uita seara cu Lily, darămite să-și amintească tot felul de nuanțe ficționale.

— Ai obosit de-atâta mutat de colo-colo, i-a explicat mama, trăgând zdravăn din țigară și uitându-se la el prin fum cu ochii mijiți. Tot ce trebuie să faci, Jacko, e să te relaxezi și tu o vreme. Aici e bine. Hai să ne bucurăm de locul ăsta cât apucăm!

În fața lor, colorat pe ecranul televizorului într-o nuanță nițel cam roșiatică, Bob Newhart se uita derutat la pantoful pe care-l ținea în mână dreaptă.

— Eu una asta fac, Jacky, a mai spus ea și i-a zâmbit. Mă relaxez și mă bucur.

El s-a uitat la ceas. Trecuseră două ore de când stăteau în fața televizorului și nu-și amintea nimic din ce se difuzase înainte de comedia aceea.

Tocmai se ridica să se ducă la culcare când a sunat telefonul. Dragul de unchi Morgan Sloat le dăduse de urmă. Veștile pe care le aducea el nu erau niciodată prea grozave, dar aceasta părea a fi un *blockbuster* până și după standardele unchiului Morgan. Jack a rămas în mijlocul camerei, privind cum chipul mamei se face tot mai palid, mai palid decât îl văzuse vreodată. Mâna i-a urcat încet până la gât, unde-i apăruseră riduri noi în ultimele luni, și-a rămas acolo apăsând ușor. Abia dacă a scos o vorbă până la sfârșit, când a murmurat un „Mulțumesc, Morgan“ și a închis. Apoi s-a întors spre Jack, cu o mină mai îmbătrânită și mai bolnăvicioasă decât oricând.

— Acum trebuie să fii tare, Jacky, bine?

Dar el nu se simțea așa deloc.

Atunci ea i-a luat mâna și i-a spus.

— Jack, unchiul Tommy a fost ucis azi după-amiază de un șofer care-a fugit de la fața locului.

El a scos un icnet, simțindu-se de parcă îi era smuls tot aerul din piept.

— Traversa bulevardul La Cienega și l-a lovit o dubă. Există un martor care-a zis că era neagră și c-avea scris pe-o parte WILD CHILD, dar asta... asta a fost tot.

Lily a început să plângă. O clipă mai târziu, aproape luat prin surprindere, s-a pus și Jack pe plâns.

Toate acestea se petrecuseră cu trei zile în urmă, iar lui Jack i se părea că trecuse o eternitate.

5

La 15 septembrie 1981, un băiat pe nume Jack Sawyer privea întinderea calmă a apei, stând pe o plajă nemarcată din fața unui hotel care semăna a castel din romanele lui Sir Walter Scott. Ar fi vrut să plângă,

URDIS | We know

dar nu era în stare să verse lacrimi. Era înconjurat de moarte, jumătate de lume era făcută din moarte, nu exista niciun curcubeu. Duba WILD CHILD îl eliminase din lume pe unchiul Tommy. Unchiul Tommy, mort în L.A., prea departe de coasta de est, unde-i era locul cu-adevărat, asta o știa până și un puști ca Jack. Un om care simțea nevoia să-și pună cravată înainte de-a merge să-și ia un sendviș cu vită de la Arby's n-avea ce să caute pe coasta de vest.

Tatăl lui era mort, unchiul Tommy era mort, poate și mama lui era pe moarte. Simțea moartea și acolo, în Arcadia Beach, unde-i vorbise la telefon cu vocea unchiului Morgan. Nu semăna cu melancolia ieftină și banală pe care o emană stațiunile turistice în afara sezonului, când te împiedici la tot pasul de Fantoma Verii Ce-a Trecut; părea să rezide în textura lucrurilor, părea a fi un miros venit odată cu briza oceanului. Jack era speriat... iar spaima asta îl ținea de multă vreme. Faptul de-a se afla aici, unde era atâta liniște, nu făcuse decât să-l ajute să-și dea seama de acest lucru – îl ajutase să înțeleagă că poate Moartea condusesese mașina tot drumul de la New York pe I-95, mijind ochii prin fumul de țigară și cerându-i să caute ceva ritmuri be-bop la radio.

Și-l amintea – neclar – pe taică-său spunându-i că se născuse cu un cap de om bătrân, dar în momentul acela nu-și simțea capul bătrân. În momentul acela simțea că are un cap foarte tânăr. *Speriat*, își spuse. *Sunt al dracului de speriat. Aici e sfârșitul lumii, nu-i așa?*

Deasupra, pescărușii străbăteau văzduhul cenușiu. La fel de cenușie era tăcerea – și la fel de funestă precum cearcănele crescânde de sub ochii ei.

6

După zile întregi de plutire prin timp într-o derivă amorțită, cărora le pierduse numărul, când pașii îl purtasera până în Funworld, unde se întâlnise cu Lester Speedy Parker, acea senzație pasivă de-a fi *suspendat* îl părăsise în chip misterios. Lester Parker era un negru cu părul cărunt și sărmos și cu obrajii brăzdați de riduri adânci. În prezent era un ins absolut banal, în ciuda succesului pe care-l avusese mai la tinerete ca muzician ambulant de blues. Nici de spus nu spusese nimic

deosebit. Și totuși, de cum intrase fără niciun scop în sala de jocuri de la Funworld și întâlnise privirea ochilor deschiși la culoare ai lui Speedy, Jack simțise că-l părăsește toată confuzia. Era din nou el însuși. Ca și cum un curent magic trecuse de la bătrân de-a dreptul în el. Speedy îi zâmbise și spusese: „Ei, se vede că mi-am făcut rost de companie. Tocmai ce-a intrat micu' călător.“

Într-adevăr, nu mai era *suspendat*: cu doar o clipă în urmă, se simțea ca înfășurat tot în lână udă și-n vată de zahăr, iar acum era eliberat. Un nimb argintiu a părut o clipă să joace în jurul bătrânului, o mică aureolă de lumină care a dispărut la prima clipire din ochi a lui Jack. Atunci a văzut el pentru prima dată că omul ține de coadă un teu cu perie greu și lat.

— Ți-e bine, fiule?

Omul de serviciu și-a dus o mână la șale, arcuindu-și spatele.

— Cum e lumea, s-a-nrăit, ori e mai bună?

— Ăă, mai bună, a răspuns Jack.

— Atunci, ai ajuns unde trebuie, pare-mi-se. Cum îți zice?

Micu' călător, spusese Speedy în acea primă zi, *nea Jack Călătorul*. Își sprijinise trupul înalt și ciolănos de automatul Skee-Ball și cuprinsese cu brațele coada teului de parcă ar fi fost o fată pe care o luase la dans. *Omul de-1 vezi aci e Lester Speedy Parker, el însuși călător pe vremuri, fiule, he, he, da, bă taică, știa drumul Speedy, știa drumurile, toate drumurile le știa, cândva, demult. Aveam orchestră, Călătorule Jack, cântam blues cu ea. Blues la chitară. Am scos și niște discuri, da' nu te-oi face de rușine să te-ntreb de-ai auzit fodată dă ele*. Fiecare silabă își avea propria cadență muzicală, fiecare frază își avea propriile sincope și efecte de percuție; Speedy Parker mânuia un teu în loc de chitară, dar tot muzician rămăsese. După primele cinci secunde ale discuției cu Speedy, Jack își dădea seama că tatăl său, mare iubitor de jazz, ar fi savurat compania acestui om.

Timpe de trei sau patru zile după aceea, se ținuse după Speedy în cea mai mare parte a timpului, uitându-se la el când lucra și ajutându-l cu ce-i stătea în puteri. Speedy îl lăsa să bată cuie, să mai șmirgheluiască și el niște uluci care aveau nevoie de vopsea; sarcinile astea simple, îndeplinite după instrucțiunile lui Speedy, erau singura formă de educație pe care o primea pe atunci, dar îl făceau să se simtă mai bine. În prezent,

IBDIS

We know
books

Jack era de părere că primele zile pe care le petrecuse în Arcadia Beach fuseseră pentru el o jale neîntreruptă, din care îl salvase noul lui prieten. Căci Speedy Parker îi era prieten, lucru cert – atât de cert chiar, încât conținea și o măsură de mister. În cele câteva zile de când se scuturase Jack din buimăceală (sau de când îl scuturase Speedy, risipindu-i-o cu o singură privire a ochilor săi deschiși la culoare), Speedy Parker îi devenise mai apropiat decât orice alt prieten, poate cu excepția lui Richard Sloat, pe care Jack îl cunoștea practic de când era în leagăn. Iar acum, ca pe un antidot la groaza de a-l fi pierdut pe unchiul Tommy și la teama că mama sa ar putea fi cu adevărat pe moarte, simțea din lungul străzii atracția prezenței calde și înțelepte a lui Speedy.

Îl încerca din nou vechea senzație incomodă că este *dirijat*, că este manipulat: de parcă un lung fir invizibil îi trăsesese pe el și pe mama lui până aici, în locul ăsta părăsit de la țărmlul oceanului.

Cineva, oricine-ar fi fost, și-l dorea aici.

Sau era doar o idee nebunească? Cu ochii minții vedea un bătrân adus de spate, vizibil deranjat la cap, mormăind ca pentru sine în timp ce împingea pe trotuar un cărucior de cumpărături gol.

Un pescăruș țipa în văzduh, iar Jack își promise că se va *obliga* să discute cu Speedy Parker despre unele sentimente pe care le nutrea. Chiar dacă Speedy l-ar considera sărit de pe fix; chiar dacă ar râde de Jack. Dar n-avea să râdă, Jack știa asta în forul lui interior. Erau prieteni vechi, fiindcă Jack înțelegea un lucru despre bătrânul îngrijitor, și anume că lui poate să-i spună aproape orice.

Dar încă nu era pregătit pentru așa ceva. Era țicneală curată tot ce se-ntâmpla și deocamdată nici el însuși nu pricepea. Aproape împotriva voinței sale, Jack se întoarse cu spatele la Funworld și, târându-și picioarele, porni să traverseze fâșia de nisip în direcția hotelului.

CAPITOLUL 2

Se deschide pâlnia

1

Mai trecu o zi, dar Jack Sawyer nu se simțea deloc mai lămurit. Cert e, în orice caz, că peste noapte avusese unul dintre cele mai teribile coșmaruri de când se știa. Se făcea că o creatură îngrozitoare venise după mama lui – o monstruoziitate de piticanie cu ochii cruciș și cu pielea brânzoasă, putrezită. *Maică-ta-i aproape moartă, Jack, zici și tu un aaleluia?* croncănisă monstrul, iar Jack știa – cum știi tot felul de lucruri în vis – că e radioactiv și că, dacă îl atinge, are să moară și el. Se trezise cu tot trupul scaldat în sudoare, cât pe ce să scape un răcnet amaric. Doar izbiturile ritmice ale resacului reușiseră să-i amintească unde se află și trecuseră multe ore până să poată adormi iar.

Avusese de gând să-i povestească mamei sale dimineață despre vis, dar Lily fusese acră și necomunicativă, ascunzându-se într-un nor de fum de țigară. Abia când el se pregătea să iasă din cafeneaua hotelului pretextând că ar avea un drum de făcut, catadicsi și ea să-i zâmbească vag.

— Să te gândești ce vrei să mănânci diseară.

— Pe bune?

— Pe bune. Orice în afară de fast food. N-am venit tocmai din L.A. în New Hampshire ca să mă otrăvesc cu hotdogi.

— Hai să-ncercăm un local d-ăla cu specific pescăresc din Hampton Beach! propuse Jack.

— Bine. Du-te la joacă!

Du-te la joacă! își repetă Jack cu o amărăciune care nu-i stătea deloc în fire. *Așa, mama, bravo! Mișto tare! Cică du-te la joacă! Păi, cu cine?*

LIBRIS

We know

Mama, de ce-ai venit aici? De ce-am venit aici? Cât de bolnavă ești? Cum se face că nu vrei să vorbești cu mine despre unchiul Tommy? Ce pune la cale unchiul Morgan? Ce...

Întrebări, întrebări. Și nu făceau nici cât o ceapă degerată, fiindcă la niciuna dintre ele nu avea cine să răspundă.

Dacă nu cumva Speedy...

Dar era ridicol; cum putea să-i rezolve lui vreuna dintre problemele astea un bătrân negru pe care abia îl cunoscuse?

Cu toate astea, pe când Jack traversa agale promenada de scânduri către plaja deprimant de goală, gândul la Speedy Parker îi dănțuia undeva la periferia gândurilor.

2

Aici e sfârșitul lumii, nu-i așa? își spuse iar Jack.

Deasupra, pescărușii cutreierau văzduhul cenușiu. După calendar, era încă vară, dar aici, în Arcadia Beach, vara se termina de Ziua Muncii. Liniștea era cenușie ca văzduhul.

Își privi tenișii din picioare și văzu că se murdăriseră cu un fel de mazăgă precum catranul. *Mizerie de pe plajă*, își spuse. *Poluare, ceva*. Habar n-avea de unde o culesese și se trase înapoi de lângă apă, neliniștit.

Pescăruși în văzduh, plonjând și țipând. Unul dintre ei scoase un țipăt strident chiar deasupra lui și Jack auzi un trosnet surd ce părea aproape metalic. Se întoarse numai bine ca să-l vadă cum coboară și aterizează stângaci, bătând cu putere din aripi, pe o movilă de pietre. Pescărușul întoarse capul cu mișcări rapide, aproape robotice, de parcă voia să se asigure că e singur, apoi țopăi jos de pe movilă, în locul în care se oprise, pe nisipul neted, bătătorit, molusca pe care o aruncase din cioc. Scoica ei era crăpată ca un ou și Jack văzu înăuntru carne crudă, încă zvâcnind... sau poate era doar imaginația lui.

Nu vreau să văd asta.

Dar, înainte de-a apuca să se întoarcă, pliscul galben și încovoiat al pescărușului trăgea deja de carne, întinzând-o ca pe o bandă elastică, iar el simți cum i se strânge stomacul ca un pumn. Auzea în

minte țipătul țesutului întins – nimic coerent, doar carne lipsită de rațiune care urla de durere.

Încercă să-și mute iar privirea de la pescăruș și nu reuși. Pliscul păsării se deschise, lăsându-l să zărească în treacăt gâtlejul de un roz murdar. Molusca se retrase brusc în cochilia ei crăpată și pescărușul rămase o clipă uitându-se la Jack cu ochi de un negru funebru, confirmând toate adevărurile crude: tații mor, mamele mor, unchii mor chiar dacă au fost la Yale și poartă costume din trei piese Savile Row, care le dau un aer la fel de trainic ca zidurile băncii. Poate și copiii mor... și la sfârșit s-ar putea să nu mai fie altceva decât țipătul țesutului viu lipsit de judecată, de gândire.

— Hei! zise Jack tare, nedându-și seama că face și altceva decât să-și spună lucruri în sinea lui. Hei, ia mai slăbește-mă!

Pescărușul, care stătea deasupra prăzii sale, privindu-l cu ochii săi ca două mărgele negre, începu iar să tragă de carne. *Vrei și tu, Jack? Încă zvâcnește! Doamne, de proaspătă ce e, nici nu-și dă seama c-a murit!*

Ciocul galben și puternic agăță iar carnea și întinse. *Întiiiiinsee...*

Carnea plesni. Capul pescărușului se ridică spre cerul gri de septembrie, în timp ce gâtlejul îi lucra din greu. Apoi din nou păru să se uite la băiat, în felul acela în care unele tablouri par să te privească mereu, indiferent în ce parte a camerei te-ai duce. Iar ochii... ochii aceia îi erau cunoscuți.

Deodată voia la mama – la ochii ei albastru-închis. Nu-și amintea să-și mai fi dorit cu atâta disperare prezența mamei de pe vremea când era foarte, foarte mic. *La, la*, o auzi cântându-i în minte, iar vocea ei era vocea vântului care bătea acolo pentru moment și mult prea curând avea să bată altundeva. *La, la, dormi acuma, doarme bebe Jacky infășat, tata vine-acasă pe-nserat... Și tot așa*. Amintiri de când era legănat, mama lui fumând fără oprire țigări Herbert Tareyton, poate aruncând un ochi pe vreun scenariu – pagini albastre, așa le zicea ea, își aminti Jack: pagini albastre. *La, la, Jacky, totu-i bine. Te iubesc, Jacky. Șșș... dormi. La, la.*

Pescărușul se uita la el.

Cu o groază subită, care-i congestionă gâtlejul ca o apă fierbinte și sărată, văzu că *într-adevăr se uită la el*. Ochii negri (*ai cui?*) îl vedeau. Și cunoștea privirea aceea.

LIBRIS | We know
BOOKS

Un fir de carne crudă atârna din ciocul pescăruşului. Sub ochii lui, pasărea o aspiră şi pe aceea. Clonţul i se deschise schiţând un rânjel straniu, dar inconfundabil.

Atunci Jack se întoarse şi-o rupse la fugă, cu capul în pământ, cu ochii închişi ca să oprească lacrimile fierbinţi şi sărate, cu tenişii afundându-i-se în nisip, şi de-ai fi putut să urci, să urci şi iar să urci, până acolo de unde privesc pescăruşii, l-ai fi văzut doar pe el, doar urmele lui, în tot peisajul cenuşiu al acelei zile; Jack Sawyer, doisprezece ani, singur, alerga înapoi către hotel, uitând de Speedy Parker, strigându-şi iar şi iar obiecţia, cu vocea aproape pierdută pe sub lacrimi şi vânt: *nu şi nu şi nu*.

3

Cu respiraţia tăiată, se opri sus în vârful dunei de nisip. Un junghei fierbinte îl trecea în partea stângă, de la mijlocul coastelor până în străfundurile subsuorii. Se așază pe una dintre băncile instalate de primărie pentru vârstnici şi își dădu părul din ochi.

Trebuie să-ți recapeți controlul. Dacă sergentul Fury se țicnește și e lăsat la vatră, cine mai conduce Comandourile Urlătoare?

Zâmbi și chiar se simți puțin mai bine. De aici, de la cincisprezece metri deasupra apei, lucrurile arătau ceva mai bine. Poate din cauza schimbării de presiune atmosferică sau cine știe ce. Fusese oribil ce se întâmplase cu unchiul Tommy, dar Jack socotea că-i va trece, că va învăța să accepte realitatea. În orice caz, așa zicea mama. Unchiul Morgan se arătase deosebit de pisălog în ultima vreme, dar, în definitiv, unchiul Morgan fusese întotdeauna o pacoste nesuferită.

Cât despre mamă... în fine, asta era problema cea mare, nu-i așa?

De fapt, se gândi el, stând pe bancă și săpând cu un deget de la picior în nisipul mărginit de promenadă, de fapt era posibil ca mama lui să n-aibă nimic. *Putea să n-aibă nimic; era posibil, fără îndoială*. La urma urmei, nu le spusese nimeni de-a dreptul că e vorba de „marele C”, nu-i așa? Nu. Dacă ar fi avut cancer, nu l-ar fi adus aici, nu-i așa? Acum amândoi ar fi fost mai degrabă în Elveția, unde ea ar fi făcut băi

reci cu săruri minerale și-ar fi înfulecat momițe de capră sau cine știe ce. Precis așa ar fi făcut, era genul ei.

Deci poate că...

Îi atrase atenția un zgomot ca o șoaptă seacă. Privi în jos și făcu ochii mari. Pe lângă tenisul lui stâng, nisipul începuse să se miște. Grăunțele fine și albe alunecau într-un cerc mic, cu diametrul cât o lungime de deget. Nisipul din mijlocul cercului se surpă brusc, lăsând în urmă o gropiță de vreo cinci centimetri adâncime. Marginile gropiței se mișcau și ele: de jur împrejur, se roteau iute în sens invers acelor de ceasornic.

Nu se-ntâmplă de-adevăratele, își spuse imediat, dar inima i-o lua iar la goană. Și respirația îi devenea mai rapidă. Nu-i adevărat, e una dintre Reverii, atâta tot, sau o fi vreun crab, ceva...

Dar nu era crab și nici vreuna dintre Reverii nu era – aici nu era celălalt loc, cel la care visa când îl apuca plictisul sau poate un strop de spaimă, și-al naibii să fie dacă era vreun crab.

Nisipul se rotea și mai iute, zgomotul era și mai sec, arid, amintindu-i de electricitatea statică, de un experiment cu o butelie de Leyda pe care îl făcuseră anul trecut la ora de științe. Dar peste toate, zgomotul acela mărunț semăna cu icnetul prelung al cuiva ieșit din minți, cu răsuflarea de pe urmă a unui muribund.

Nisip nou se prăvălea spre interior, unde începea să se rotească. Deja nu mai era o gropiță; era o pâlnie în nisip, un fel de „diavol de praf” răsturnat. Ambalajul de un galben-aprins al unei gume de mes-tecat tot apărea din nisip și dispărea la loc, apărea, dispărea, apărea din nou – de fiecare dată când reapărea, Jack mai citea câteva litere de pe el, pe măsură ce creștea pâlnia: JU, apoi JUI, apoi JUICY F. Pâlnia se mărea și nisipul iar se scutura de pe învelitoarea de gumă. Era un proces rapid și grosolan ca o mână care întoarce cu un gest nervos învelitoarea de pe patul făcut. JUICY FRUIT, citi Jack, apoi ambalajul zbură în sus fâlfâind.

Nisipul se rotea tot mai repede și mai repede, cu un șuierat furios. *Hhhhh-haaaaahhhhhhhh*, așa făcea nisipul. Jack se holba la el, mai întâi fascinat, apoi îngrozit. Nisipul se deschidea ca un ochi mare și întunecat: era ochiul pescăruşului de pe pietre care lăsase să-i cadă scoica din plisc și apoi trăsesese carnea vie din ea ca pe o bandă de cauciuc.

LORDS

We know

Hhhhhhaaaahhhhh, zeflemisea tromba de nisip cu vocea ei seacă, moartă. Nu era un glas imaginar. Oricât și-ar fi dorit Jack să existe doar în mintea lui, glasul acela era adevărat. *I-au zburat dinții aia falși, Jack, când l-a lovit bătrâna WILD CHILD, i-au zburat din gură, zbârrzdrang! Yale, ne-Yale, când vine bătrâna dubiță WILD CHILD și te trosnește de-ți zboară placa din gură, Jacky, n-ai încotro, e vremea să dai colțul. Iar maică-ta...*

Și iar alerga, orbește, fără să privească în urmă, cu părul fluturându-i de pe frunte, cu ochii mari și îngroziți.

4

Jack străbătu cu cel mai iute pas al său holul slab luminat al hotelului. Întreaga atmosferă din interior interzicea alergatul: era liniște ca la bibliotecă, iar lumina cenușie care pătrundea prin ferestrele înalte, cu montanți verticali, făcea și mai palide, și mai neclare culorile deja șterse de timp ale covoarelor. Trecând de recepție, Jack o luă la trap, dar recepționarul de zi, adus de umeri și pământiu la față, își alese tocmai secunda aceea ca să apară de sub bolta unui culoar cu pereți lambrisati. Nu spuse nimic, dar, peste aerul lui veșnic încrunat, colțurile gurii îi mai coborâră un centimetru. Ai fi zis că-l prinsese alergând prin biserica. Jack se șterse cu mâneca pe frunte și se forță să parcurgă la pas restul drumului până la ascensoare. Apăsă butonul, simțind cum îl arde între omoplați încruntătura funcționarului. Într-o săptămână întreagă, îl văzuse zâmbind o singură dată, când o recunoscuse pe mama lui. Zâmbetul satisfăcuse doar standardele minime de politețe.

— Presupun că trebuie să fii ca el de bătrân ca să ți-o amintești pe Lily Cavanaugh, îi spusese ea lui Jack de cum rămăseseră singuri în apartament.

Fusese o vreme, și nu foarte demult, când era identificată, recunoscută din oricare dintre cele cincizeci de filme pe care le făcuse în anii cincizeci și șaiszeci (i se spunea „Regina B-urilor”; comentariul ei: „Adorata cinemaurilor drive-in”) – fie de vreun șofer de taxi, fie de chelner sau de vânzătoarea de la raionul de bluze din Saks de pe

Wilshire Boulevard –, ceea ce îi ridica moralul pentru câteva ore bune. În prezent, până și plăcerea asta simplă îi secase.

Jack se băția în fața ușilor neclintite ale liftului, ascultând o voce neverosimilă și familiară ce se înălța către el dintr-o pâlnie de nisip rotitoare. O clipă, îl văzu pe Thomas Woodbine, statornicul și relaxatul unchi Tommy Woodbine, care trebuia să fie pentru el un înger păzitor – un zid solid în fața necazurilor și-a derutei –, făcut ghem și mort pe La Cienega Boulevard, cu dinții împrăștiați ca popcornul la câțiva metri distanță, în rigolă. Își înfipse iar degetul în buton.

Hai odată!

Apoi văzu ceva și mai rău – pe mama urcată de doi bărbați impasibili într-o mașină parcată în așteptare. Brusc, simți nevoia de-a urina. Apăsă butonul cu toată palma, iar bărbatul cenușiu și gârbovit din spatele pupitrului scoase un fornăit flegmos, în semn de dezaprobare. Jack își apăsă cu latul palmei locul acela magic de sub abdomen, ușurându-și presiunea din vezică. Acum auzea zbârnâitul lent al liftului care cobora. Închise ochii și strânse picioarele. Mama lui avea un aer nesigur, rătăcit și derutat, iar bărbații o băgau cu forța în mașină, cu ușurința cu care ar fi împins un câine collie obosit. Dar asta nu se petrecea cu adevărat, știa și el; era o amintire – o parte din ea trebuie să fi fost una dintre Reverii – și nu i se întâmplase mamei sale, ci lui.

Pe când ușile de mahon ale liftului alunecau în lateral, dezvăluind un interior în penumbră, unde propriul lui chip îl întâmpina din oglinda pătată și jupuită, scena aceea din al șaptelea an al său de viață îl asaltă iar din toate părțile, văzu ochii unuia dintre bărbați făcându-se galbeni, simți mâna celui lalt transformându-se în ceva ca o gheară, dură și neomenească... Țâșni în lift de parcă l-ar fi împuns cineva din spate cu o furcă.

Nu era posibil; existența Reveriiilor nu era posibilă, de fapt nu văzuse ochii unui om devenind din albaștri galbeni, iar mama era bine-mersi, n-avea niciun motiv să fie speriat, nu murea nimeni și doar pe moluște le pășteau pericole, sub formă de pescăruși. Închise ochii, iar liftul se urni în sus.

Lucrul acela din nisip răsese de el.

De cum începură ușile să se depărteze, Jack se și strecură afară. Trecu prin dreptul gurilor închise ale celorlalte ascensoare, coti la

dreapta pe holul cu lambriuri și o luă la fugă pe lângă aplice și tablouri, către camerele lor. Stăteau la 407 și 408, constând din două dormitoare, o bucătărie mică și o sufragerie cu vedere către plaja lungă și netedă și către vasta întindere a oceanului. Mama își însușise de pe undeva niște flori, le aranjase în vase, iar lângă ele își întinsese micuța colecție de fotografii înrămate. Jack la cinci ani, Jack la unsprezece ani, pruncul Jack în brațele tatălui său. Tatăl, Philip Sawyer, la volanul bătrânului automobil DeSoto cu care el și Morgan Sloat plecaseră spre California în vremurile de neînchipuit în care erau atât de săraci, încât dormeau adesea în mașină.

Trântind de perete ușa de la 408, care dădea în sufragerie, Jack strigă:

— Mama? Mama?

Florile îl întâmpinară, fotografiile îi zâmbiră; nu se auzi niciun răspuns.

— Mama!

Ușa se trânti în urma lui. Jack simți că i se răcesc măruntaiele. Traversă precipitat sufrageria și dădu buzna în dormitorul cel mare din dreapta.

— *Mama!*

Încă o vază cu flori viu colorate, pe tije lungi. Așternutul de pe patul gol părea apretat și călcat și stătea atât de țepăn, încât un bănuț aruncat pe el ar fi ricoșat de pe cuvertură. Pe noptieră era o gamă largă de flacoane conținând vitamine și alte pilule. Jack se retrase. De la fereastra mamei sale se vedeau valuri negre rostogolindu-se întruna către el.

Doi bărbați coborând dintr-o mașină oarecare, ei înșiși niște tipi oarecare, întinzând mâinile spre ea...

— Mama! răcni el.

— Te-aud, Jack, răzbătu vocea mamei prin ușa băii. Ce doamne-iartă-mă...?

— Ah! zise el și simți cum i se destind toți mușchii. Ah, scuze. Doar că nu știam unde ești.

— Fac o baie. Mă pregătesc pentru cină. Sau nu mai e voie?

Jack își dădu seama că nu mai are nevoie să meargă la toaletă. Se trânti într-unul dintre fotoliile cu capitonaj gros și închise ochii, ușurat. Mama lui n-avea nimic...

N-are nimic deocamdată, șopti o voce sumbră, iar Jack văzu cu ochii minții cum pâlania de nisip se deschide iar și începe să se rotească întruna.

5

La vreo doisprezece kilometri distanță pe drumul de coastă, la periferia municipalității Hampton, găsiră un restaurant numit Castelul Homarului. Jack povestise foarte pe scurt cum își petrecuse ziua – deja începea să se detașeze de groaza pe care o trăise pe plajă, lăsând-o să i se imputineze treptat în amintire. Un chelner cu sacou roșu pe spatele căruia era imprimată imaginea colorată în galben a unui homar îi conduse la o masă de lângă o fereastră lungă, cu urme de la spălare.

— Doamna ar dori ceva de băut?

Chelnerul avea acel aer glacial tipic Noii Anglii în extrasezon și, tot uitându-se la el și suspectând că vede în ochii aceia de un albastru spălăcit resentimentul față de blazerul sport Ralph Lauren pe care-l purta el și față de rochia de cocktail semnată de Halston pe care o etala cu nonșalanță mama lui, Jack simți că-l împunge o groază mult mai familiară – simplul dor de casă. *Mama, dacă nu ești bolnavă de-adevăratele, ce dracului căutăm aici? Localul ăsta e pustiu! Te ia cu frisoane! Isuse!*

— Adu-mi un martini *elementary*, ceru ea.

Chelnerul ridică din sprâncene.

— Doamnă?

— Gheață într-un pahar, spuse ea. Măslină peste gheață. Gin Tanqueray peste măslină. După care... mă urmărești?

Mama, pentru Dumnezeu, nu vezi ce privire are? Tu te crezi fermecătoare – el crede că-ți bați joc de el! Nu vezi ce privire are?

Nu. Nu vedea. Iar acest eșec empatic, când fusese mereu atât de ageră în a descifra sentimentele altora, era o nouă greutate pe sufletul lui. Mama lui era în declin... din toate punctele de vedere.

— Da, doamnă.

— După care, continuă ea, iei o sticlă de vermut – orice marcă – și-o lipești de pahar. Pe urmă pui vermutul înapoi pe raft și-mi aduci paharul. 'Nțeles?